

Andreea Ruxandra Tudor

Poveste

Port pe deget o poveste,
O poveste pe care nici macăr nu o cunosc,
Dar pe care am găsit-o într-o casetă cu bijuterii,
Într-un magazin de vechituri.
Nu știu cui a aparținut această poveste,
Probabil a valorat mult mai mult decât am plătit să o am,
Dar nu voi am să rămână ascunsă
Și uitată.
Mă uit la inelul de pe degetul meu
Si mă gândesc la persoana care l-a purtat înainte,
La câte lucruri a văzut,
La cum era totul pe atunci...

Dar poveștile nu sunt făcute să fie uitate,
Sunt făcute să fie rescrise
Și, chiar nu mai strălucește ca altă dată,
Chiar dacă piatra sa e zgâriată,
Lumina încă se reflectă atât de frumos în ea.

*O poezie din volume bilingva – romana si engleza
„Fata în rochie albă”*

Povestea acestei cărți este foarte simplă. Este pur și simplu felul în care eu dau glas tuturor lucrurilor pe care le simt: le aşez pe hârtie. Nu am stat la birou gândidu-mă să scriu o carte. Cartea s-a scris de la sine. Pur și simplu am așternut niște gânduri, în cele mai neașteptate momente, pe ce am găsit la îndemână și apoi am adunat toate texte și le-am transcris.

Андрея Руксандра Тудор
от Гюргево, Румъния

История

Нося на пръста си история,
която всъщност не познавам,
но открих в кутия за бижута
в един антикварен магазин.

Не ми е известно чия е,
нито колко струва, може би повече,
отколкото платих, за да я имам,
не исках да остане скрита или забравена.

Гледам пръстена на ръката си

и си мисля за човека, който го е носил,
колко ли неща е видял,
какво е било всичко тогава...

Но историите не са за забравяне,
случили са се, за да бъдат написани.
Дори пръстенът да не блести както преди,
даже камъкът му да е надраскан,
все още е така красив,
щом отразява светлината.

Превод от румънски – Надежда Радева

Стихотворението е от двуезичната стихосбирка (на румънски и английски)
„Момичето в бялата рокля”

Историята на тази книга е много проста. Чисто и просто това е начинът, по който давам израз на всички неща, които чувствам: поставям ги на хартия. Не съм седяла на бюрото да мисля как да напиша книга. Книгата се написа от само себе си. Просто записвах някои мисли, в най-неочаквани моменти, където и както намерех, а след това събирах всички тези текстове и ги преписвах.

Andreea Ruxandra Tudor

Story

I wear a story around my finger,
A story that I don't even know.
I simply found it in a jewelry box
In a vintage shop...

I don't know to whom this story belongs,
Probably it worth more than I paid for it
But I didn't want this story to remain hidden
And forgotten.

I look at the ring around my finger
And I'm thinking about the person who wore it before.
How many things she saw,
How things were back then...

But stories are not made to be forgotten,
They are made to be re-written.
Even if the ring doesn't shine as it used to and the stone is scratched
The light still reflects so pretty in it.

*A poem from the bilingual book in Romanian and English
„The Girl in White Dress”*

The story of this book is very simple. It is just how I give voice to all the things I feel: I write them down. I didn't sit down at my desk thinking about writing a book. The book was written by itself. I simply laid down a few thoughts, at the most unexpected moments, on every piece of paper I could find nearby and then I collected all the texts and transcribed them.